

gang. Og med Tyge steg Eventyrets Stjerne op over det lille Smedehjem i Enslev.

Ved hans Fødsel havde der været stor Jammer. Han kom til Verden med en slap Fod, hvad der var en Slægtsarv i Ane-Mettes Familie. Efter en Undersøgelse erklærede Lægen, at Drengen vilde blive halt. I flere Dage rasede Søren som en Vild, slog med Dørene og svor paa, at han vilde grave det Misfoster ned i Møddingen. Da Drengen voksede til, hoppede han omkring mellem sine Søsken og andre Legekammerater som en vingeskudt Fugl. Der var en ejendommelig sørgmodig Lystighed over ham. Som hans Gang saadan var ogsaa hans Sind uden Ligevægt — et evigt Aprilsvejr.

Ogsaa af en anden Grund tog han sig fremmedartet ud mellem den øvrige Landsbyungdom. Han var altid bleg. Sol og Vind bed ikke paa ham, endda han havde et sundt Legeme og aldrig fejlede noget. Men allerede før han kom i Skole viste han et ualmindeligt Nemme, der bødede paa den legemlige Skavank, og da han var fjorten Aar gammel blev han paa sin Lærers Forbøn sendt til Kolding Latinskole for at gøres til Student.

Søren Smed havde netop paa den Tid en Række gode Aar. Trods hans glubske Væsen begyndte ogsaa Folk fra Nabosognene at søge til ham med deres Markredskaber. Især havde han vundet Ry for sine